

Odborné stanovisko

podľa § 1 ods. (2) písm. f) zákona č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva v znení neskorších predpisov

Slovenskému národnému stredisku pre ľudské práva (ďalej len „Stredisko“) bola dňa 08.04.2026 doručená žiadosť klienta o poskytnutie odborného stanoviska k otázke možného diskriminačného nastavenia parkovacej politiky mesta Bratislava, konkrétne podmienok pre získanie rezidentskej parkovacej karty.

Stručne o zákonnej pôsobnosti Strediska

Stredisko plní úlohy v oblasti ľudských práv a základných slobôd podľa zákona č.308/1993 Zb. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva (ďalej len „zákon o zriadení Strediska“). Na tento účel tiež monitoruje a hodnotí dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), poskytuje služby v oblasti ľudských práv, zabezpečuje právnu pomoc obetiam diskriminácie a prejavov intolerancie, na požiadanie alebo z vlastnej iniciatívy vydáva odborné stanoviská vo veciach dodržiavania zásady rovnakého zaobchádzania a vykonáva nezávislé zisťovania týkajúce sa diskriminácie.

Z obsahu podnetu

Vo Vašom podnete ste Stredisko požiadali o prešetrenie možného diskriminačného nastavenia parkovacej politiky mesta Bratislava, konkrétne podmienok pre získanie rezidentskej parkovacej karty. Uviedli ste, že podľa aktuálnych pravidiel dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu medzi osobami s trvalým pobytom v byte a v nebytovom priestore (napr. apartmán), pričom osoby s trvalým pobytom v nebytových priestoroch nemajú rovnaký prístup k rezidentskej parkovacej karte ako osoby bývajúc v bytoch. Taktiež ste uviedli, že osoby s trvalým pobytom v nebytových priestoroch majú riadne evidovaný trvalý pobyt v meste Bratislava, podieľajú sa na financovaní mesta prostredníctvom podielových daní, majú volebné práva v komunálnych voľbách a majú rovnaké povinnosti voči mestu ako ostatní obyvatelia. Napriek tomu majú byť v oblasti parkovacej politiky znevýhodnené, čo považujete za rozdielne zaobchádzanie bez objektívneho a primeraného odôvodnenia.

Stredisko ste v podnete požiadali o prešetrenie uvedenej situácie, posúdenie, či ide o diskrimináciu podľa platnej legislatívy, vydanie stanoviska a odporúčaní pre mesto Bratislava na odstránenie nerovného zaobchádzania, prípadne iniciovanie nápravy v parkovacej politike tak, aby boli všetci obyvatelia s trvalým pobytom posudzovaní rovnako.

Právny rámec vrátane antidiskriminačnej legislatívy

Právnym predpisom upravujúcim zásadu rovnakého zaobchádzania, ktorá spočíva v zákaze diskriminácie, je najmä zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej ako „antidiskriminačný zákon“).

Antidiskriminačný zákon stanovuje nasledujúce definíčné znaky diskriminácie, pričom všetky musia byť súčasne identifikované, aby bolo možné dospieť v konkrétnom prípade k právnej domnienke o diskriminácii:

- existencia menej priaznivého zaobchádzania;
- forma diskriminácie;
- príčinná súvislosť s chránenou charakteristikou osoby, ktorá je s ňou skutočne alebo domnelo spojená (motív menej priaznivého zaobchádzania);¹
- vymedzená oblasť;
- nejde o tzv. prípustné menej priaznivé zaobchádzanie vrátane dočasného vyrovnávacieho opatrenia podľa ustanovení § 8 a § 8a antidiskriminačného zákona.

Priama diskriminácia je definovaná v § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona ako konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Nepriama diskriminácia je definovaná v § 2a ods. 3 ako navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona je každý povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní. Ďalej sa podľa ustanovenia § 3 ods. 2 antidiskriminačného zákona zásada rovnakého zaobchádzania uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi.

¹ Podľa ust. § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona medzi chránené charakteristiky patria: pohlavie, náboženské vyznanie, viera, rasa, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotné postihnutie, vek, sexuálna orientácia, manželský stav a rodinný stav, farba pleti, jazyka, politické alebo iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, majetok, rod alebo iné postavenie, oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

Podľa § 6a zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) môže obec na účely organizovania dopravy na území obce ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych ciest na dočasné parkovanie motorových vozidiel (ďalej len „parkovacie miesta“) a na stanovištia vozidiel taxislužby, ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Parkovacie miesta a stanovištia vozidiel taxislužby musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky trvalý pobyt má občan len v budove alebo jej časti, ktorá je označená súpisným číslom alebo súpisným a orientačným číslom a je určená na bývanie, ubytovanie, alebo na individuálnu rekreáciu, ak tento zákon neustanovuje inak. Za časť budovy sa považuje aj byt.

Podľa § 8 ods. 1 Všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 3/2025 z 19. júna 2025 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel (ďalej len „VZN“) parkovacia karta umožňuje parkovanie motorových vozidiel na vyznačených platených parkovacích miestach prevádzkovateľa, pričom rozsah možností parkovania závisí od typu parkovacej karty.

Podľa § 8 ods. 2 písm. a) VZN prevádzkovateľ vydáva nasledujúce typy parkovacích kariet:
a) rezidentská parkovacia karta (ďalej len „RPK“).

Podľa § 11 VZN RPK umožňuje parkovanie motorového vozidla s evidenčným číslom priradeným k parkovacej karte v rámci oblasti platnosti parkovacej karty bez ďalšej úhrady.

Podľa § 12 ods. 1 písm. b) VZN RPK vydá prevádzkovateľ žiadateľovi, ktorý má trvalý pobyt v byte v zóne, pre ktorú je RPK vydávaná, a je vlastníkom tohto bytu alebo osobou v blízkom príbuzenskom vzťahu s vlastníkom tohto bytu alebo osobou, ktorej vlastník bytu udelil súhlas s vydaním RPK.

Podľa § 3 ods. 3 VZN byt znamená obytná miestnosť alebo súbor obytných miestností s príslušenstvom usporiadaným do funkčného celku s vlastným uzavretím, určený na trvalé bývanie; na účely nariadenia sa bytom rozumie aj rodinný dom.

Podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je bytom miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú kolaudačným osvedčením stavebného úradu určené na bývanie ako samostatná bytová jednotka. Podľa § 2 ods. 1 písm. e) rovnakého zákona je nebytovým priestorom miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú

kolaudačným osvedčením stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie; nebytovým priestorom nie je príslušenstvo bytu ani spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu.

Stanovisko Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy

Stredisko sa v minulosti pri posudzovaní obdobného podnetu obrátilo na Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „HMBA“) so žiadosťou o poskytnutie stanoviska na nasledujúce otázky:

1. *„Na základe akého dôvodu sa podmienka vydania rezidentskej parkovacej karty uvedená v §10 ods. 1 písm. b) VZN hlavného mesta SR Bratislavy č. 8/2019 z 27.06.2019 o dočasnom parkovaní vozidiel vzťahuje na trvalý pobyt v byte, pričom sa nevzťahuje na trvalý pobyt rezidentov v apartmánoch ako nebytových priestoroch?“*
2. *„Prečo mesto Bratislava pri tvorbe parkovacej politiky nezohľadnilo pri nároku na vydanie rezidentskej parkovacej karty aj trvalý pobyt rezidentov v apartmánoch?“*

HMBA poskytlo Stredisku stanovisko č. MAGS OVPP 64675/2022-536043 zo dňa 05.12.2022 (ďalej len „Stanovisko“), v ktorom uviedlo nasledovné. HMBA v Stanovisku citovalo ustanovenia právnych predpisov, ktoré upravujú ohlasovanie trvalého pobytu, druhy stavieb, vrátane bytového domu a bytu. HMBA ďalej uviedlo, že podľa definície bytu v stavebnom zákone môže byť za byt považovaná len miestnosť alebo súbor miestností určená na trvalé bývanie, pričom obytnou miestnosťou je miestnosť, ktorá svojím stavebnotechnickým riešením a vybavením spĺňa podmienky na trvalé bývanie.

HMBA v Stanovisku taktiež doplnilo, že byt musí spĺňať stavebnotechnické podmienky, najmä na úseku ochrany zdravia osôb, ako napríklad dostatočné osvetlenie miestnosti, izoláciu, vykurovanie a pod. Ak tieto normy nespĺňa, potom by sa nemal považovať za byt podľa stavebného zákona a stavebný úrad by nemal vydať kolaudačné rozhodnutie, nakoľko jeho povinnosťou je skúmať okrem iného aj to, či užívanie stavby nebude ohrozovať život a zdravie osôb.

HMBA sa ďalej v Stanovisku venovalo pojmu apartmán, pričom uviedlo, že tento pojem nemá v slovenskej právnej úprave svoju legálnu definíciu. Pri apartmánoch, ktoré sú určené na trvalé bývanie vznikajú pochybnosti, či ide o byty alebo nebytové priestory. Apartmány sú podľa vyjadrení odbornej verejnosti práve miestnosťami v budovách, ktoré sa na prvý pohľad javia ako klasické byty, no nespĺňajú stavebnotechnické normy, majú menšiu výmeru, nemajú dostatok denného svetla, alebo sú orientované na severnú svetovú stranu a pod. Subjektom, ktorý má právo určiť účel užívania, a teda aj to, či je priestor určený na trvalé bývanie alebo nie, je práve stavebný úrad. HMBA ďalej v stanovisku uviedlo, že apartmány, ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností ako nebytový priestor neslúžia na trvalé bývanie nakoľko nespĺňajú stavebnotechnické normy, majú menšiu výmeru, nemajú

dostatok denného svetla alebo neboli dodržané podmienky uvedené v stavebnom povolení, technické normy na úseku realizácie stavieb a ochrany zdravia. Práve z toho dôvodu, že apartmány ako nebytové priestory neslúžia na trvalé bývanie neboli zohľadnené pri priznávaní nároku na vydanie rezidentskej parkovacej karty. Rezidentské parkovanie bolo prijaté v miestach, kde existuje výrazný problém s parkovaním, s cieľom zvýhodniť obyvateľov v daných miestach.

S cieľom zistiť, či závery poskytnuté HMBA v Stanovisku sú stále aktuálne a je možné ich aplikovať na posúdenie Vášho podnetu sa Stredisko obrátilo na HMBA s nasledujúcimi otázkami:

1. *„Zostáva odôvodnenie a závery HMBA uvedené v odpovedi na žiadosť Strediska o poskytnutie stanoviska zo dňa 05.12.2022 stále platné a môže sa na ne Stredisko ďalej odkazovať?“*
2. *Ak by bolo odôvodnenie a závery HMBA poskytnuté v odpovedi za neaktuálne, žiadame Vás o poskytnutie aktualizovanej odpovede?*

HMBA poskytlo Stredisku odpovede na vyššie uvedené otázky v e-maile doručenom Stredisku dňa 29.05.2026 (ďalej len „Doplnenie stanoviska“). Zástupca HMBA v odpovedi uviedol, že od vydania Stanoviska došlo k zmene právnej úpravy parkovacej politiky HMBA. Parkovacia politika už nie je upravená Všeobecne záväzným nariadením hlavného mesta SR Bratislavy č. 8/2019, ale VZN. Základná podmienka viazania rezidentskej parkovacej karty na trvalý pobyt v byte v príslušnej parkovacej zóne však zostala zachovaná. HMBA uviedlo, že odôvodnenie a závery uvedené v Stanovisku s prihliadnutím na zmenu právnej úpravy a ďalej uvedené skutočnosti však zostávajú stále platné.

Nad rámec odôvodnenia v Stanovisku HMBA uviedlo v Doplnení stanoviska nasledujúce skutočnosti:

HMBA pripúšťa, že v praxi môžu vzniknúť situácie, kedy je osoba prihlásená na trvalý pobyt aj v priestore, ktorý nie je na liste vlastníctva evidovaný ako byt. Samotná evidencia trvalého pobytu však nie je jediným ani postačujúcim kritériom pre vznik nároku na rezidentskú parkovaciu kartu. Podľa HMBA rezidentská parkovacia karta nie je všeobecným nárokom každej osoby s akýmkoľvek evidovaným trvalým pobytom v príslušnej parkovacej zóne. Ide o osobitné zvýhodnené parkovacie oprávnenie, ktoré sa vydáva len pri splnení podmienok ustanovených VZN. Podľa aktuálne platného a účinného VZN sa rezidentská parkovacia karta vydáva fyzickej osobe, ktorá má trvalý pobyt v byte v parkovacej zóne, pre ktorú sa karta vydáva, a zároveň spĺňa ďalšie podmienky ustanovené VZN.

Obmedzenie vydávania rezidentských parkovacích kariet podľa HMBA sleduje legitímny cieľ, ktorým má byť ochrana funkčnosti systému regulovaného parkovania, spravodlivé rozdelenie obmedzenej kapacity verejného priestoru a ochrana osôb s reálnou, dlhodobou a

overiteľnou väzbou na bývanie v regulovanej lokalite. HMBA ďalej zdôraznilo, že parkovacia politika upravená vo VZN má primárne povahu verejnoprávnej regulácie užívania obmedzeného verejného priestoru, nie povahu bežného komerčného poskytovania služby. Parkovacia politika je nástrojom organizácie dočasného parkovania na miestnych cestách v podmienkach nedostatku parkovacích kapacít. Jej cieľom nie je poskytovanie komerčnej služby bez možnosti rozlišovania medzi žiadateľmi, ale regulácia nedostatkového verejného statku.

HMBA ďalej uviedlo, že pri apartmánoch a iných nebytových priestoroch sa v porovnaní s bytmi alebo rodinnými domami potreba statickej dopravy posudzuje podľa odlišných technických a normových kritérií, najmä podľa účelu, funkcie, polohy a ďalších parametrov stavby. Výsledkom je rozdielny počet parkovacích miest, ktoré je potrebné zabezpečiť už pri povoľovaní a realizácii stavby. Z tohto dôvodu HMBA zastáva názor, že osoby bývajúce v bytoch alebo rodinných domoch a osoby bývajúce v apartmánoch alebo iných nebytových priestoroch sa z hľadiska účelu rezidentského parkovania nenachádzajú v porovnateľnej situácii.

Tento rozdiel má podľa HMBA aj ekonomický rozmer. Pri bytovej výstavbe sa parkovacia kapacita vytvára podľa počtu bytov a jej náklady sa premietajú do ceny bytu či státia. Pri apartmánoch sa potreba statickej dopravy posudzuje podľa odlišných kritérií, takže porovnateľná parkovacia kapacita nemusí vzniknúť. Ak by HMBA priznalo rovnaké zvýhodnené oprávnenia aj im, rozdiel v parkovacej potrebe by sa preniesol do verejného priestoru miestnych ciest na úkor obyvateľov bytov, ktorí svoju potrebu riešili už pri výstavbe, čím by sa oslabil účel regulovaného parkovania a znížila dostupnosť parkovania v zónach.

HMBA v Doplnení stanoviska zároveň uviedlo, že predmetná úprava nepredstavuje zákaz parkovania vozidiel osôb bývajúcich v apartmánoch alebo iných nebytových priestoroch vo verejnom priestore. Tieto osoby môžu využívať dočasné parkovanie za podmienok ustanovených vo VZN, najmä prostredníctvom parkovacieho lístka alebo prostredníctvom abonentskej parkovacej karty, ak spĺnia podmienky na jej vydanie. Obmedzenie sa týka výlučne nároku na zvýhodnenú rezidentskú parkovaciu kartu. Tieto podmienky nie sú podľa HMBA účelové, ale vychádzajú z obmedzenej kapacity verejného priestoru, rozdielneho právneho a funkčného režimu bytov a nebytových priestorov a zo záujmu na ochrane funkčnosti rezidentského parkovania.

Právne posúdenie

Na to, aby Stredisko mohlo prijať odôvodnený právny záver o diskriminácii, musia byť splnené všetky jej vyššie uvedené definíčné znaky. Zároveň je nutné na základe právne objektivizovateľných skutočností preukázať, že k diskriminácii skutočne došlo.

Stredisko v tomto prípade posudzovalo existenciu menej priaznivého zaobchádzania, ako prvého definičného znaku diskriminácie. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že s osobou, ktorá nemá možnosť zakúpiť si rezidentskú parkovaciu kartu a zostáva jej k dispozícii možnosť zabezpečenia dočasného parkovania prostredníctvom kúpy parkovacieho lístka alebo abonentskej parkovacej karty, ktoré sú podľa VZN finančne menej výhodné v porovnaní s rezidentskou parkovacou kartou, je zaobchádzané menej priaznivo.

Druhým posudzovaným definičným znakom je vymedzená oblasť. Konkrétne Stredisko posudzovalo, či je možné dočasné parkovanie za úhradu subsumovať pod chránenú oblasť poskytovania tovarov a služieb v rámci ktorej platí zákaz diskriminácie v zmysle § 3 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 antidiskriminačného zákona.

Legálna definícia služieb na účely ochrany osôb pred diskrimináciou nie je obsiahnutá v žiadnom vnútroštátnom právnom predpise. Smernica Rady 2004/113/ES z 13. decembra 2004 o vykonávaní zásady rovnakého zaobchádzania medzi mužmi a ženami v prístupe k tovaru a službám a k ich poskytovaniu, ktorá bola transponovaná do antidiskriminačného zákona, pri vymedzení služieb odkazuje na čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej ako „ZFEÚ“). Podľa tohto článku ZFEÚ *„sa za služby považujú plnenia, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu, pokiaľ ich neupravujú ustanovenia o voľnom pohybe tovaru, kapitálu a osôb. Služby zahŕňajú najmä: a) činnosti priemyselnej povahy; b) činnosti obchodnej povahy; c) činnosti remeselnej povahy; d) činnosti v oblasti slobodných povolání.“*

Podľa názoru Strediska je uvedenú definíciu možné primerane použiť aj na dočasné parkovanie za úhradu tak, ako je upravené vo VZN. Hlavnými znakmi služby podľa ZFEÚ sú bežné plnenia a ich poskytovanie za odplatu. V prípade dočasného parkovania za úhradu sú oba tieto znaky splnené. Posudzovanú právnu vec je teda možné podradiť pod antidiskriminačným zákonom chránenú oblasť právnych vzťahov, ktorou je poskytovanie služieb.

Ďalej sa Stredisko zaoberalo otázkou či je v tomto prípade naplnený definičný znak motív menej priaznivého zaobchádzania. Konkrétne Stredisko posudzovalo, či evidovanie adresy trvalého pobytu v nebytovom priestore môže byť považované za chránenú charakteristiku „iné postavenie“ podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej činnosti judikoval, že miesto pobytu sa má považovať za aspekt osobného postavenia, patrí do rozsahu pôsobnosti článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a je možné ho podradiť pod zakázaný dôvod diskriminácie iné postavenie.² Ako iné postavenie bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky posúdená aj situácia rozlišovania obyvateľov vo všeobecne záväznom nariadení

² Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Carson a ďalší proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 16.03.2010, sťažnosť č. 42184/05, bod 75 a 76.

samosprávneho kraja na základe dĺžky trvalého pobytu.³ Na základe uvedeného Stredisko je toho názoru, že rozlišovanie osôb podľa toho, či majú trvalý pobyt evidovaný v byte alebo v nebytovom priestore spadá pod iné postavenie ako zakázaný dôvod diskriminácie.

Následne Stredisko posudzovalo formu diskriminácie ako ďalší z jej definičných znakov. V tomto prípade prichádza do úvahy posudzovanie parkovacej politiky upravenej vo VZN, podľa ktorej osoby s trvalým pobytom evidovaným v nebytových priestoroch nemôžu získať rezidentskú parkovaciu kartu, ako priamej diskriminácie. Priama diskriminácia je podľa § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Z definície priamej diskriminácie ako aj odbornej literatúry vyplýva, že pre posúdenie konania ako diskriminačného musí byť daná existencia komparátora, t.j. osoby alebo skupiny osôb, ktoré sa nachádzajú v rovnakej alebo porovnateľnej situácii ako obeť diskriminácie.

V podnete ste uviedli, že podľa aktuálnych pravidiel parkovacej politiky HMBA dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu medzi osobami s trvalým pobytom v byte a v nebytovom priestore (napr. apartmán), pričom osoby s trvalým pobytom v nebytových priestoroch nemajú prístup k rezidentskej parkovacej karte na rozdiel od osôb s trvalým pobytom v bytoch. K takémuto rozdielnemu zaobchádzaniu má dochádzať napriek tomu, že osoby s trvalým pobytom v nebytových priestoroch majú riadne evidovaný trvalý pobyt v meste Bratislava, podieľajú sa na financovaní mesta prostredníctvom podielových daní, majú volebné práva v komunálnych voľbách a majú rovnaké povinnosti voči mestu ako ostatní obyvatelia. Napriek tomu majú byť v oblasti parkovacej politiky znevýhodnené, čo považujete za rozdielne zaobchádzanie bez objektívneho a primeraného odôvodnenia.

Podľa názoru Strediska sa osoby s trvalým pobytom v nebytovom priestore nenachádzajú v porovnateľnej situácii s osobami s trvalým pobytom v byte, a to z nasledujúcich dôvodov. Ako vyplýva aj z Doplnenia stanoviska, potreba statickej dopravy sa pri bytoch a nebytových priestoroch (vrátane apartmánov) posudzuje podľa odlišných technických a normových kritérií už vo fáze povoľovania a realizácie stavby, v dôsledku čoho sa buduje pri jednotlivých typoch stavieb rozdielny rozsah parkovacích kapacít. Kým pri bytovej výstavbe sa náklady na zabezpečenie zodpovedajúceho počtu parkovacích miest premietajú do ceny bytu alebo státia, pri nebytových priestoroch takáto väzba spravidla chýba alebo je nastavená odlišne, keďže ich účel a funkcia boli pri kolaudácii vymedzené inak než bývanie. Tento rozdiel nie je formálny, ale má dopad na mieru zaťaženia verejného priestoru miestnych komunikácií. Ak by nárok na rezidentskú parkovaciu kartu vznikal bez ohľadu na to, či bola

³ Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2010, sp. zn. 3Svzn/1/2010.

parkovacia potreba danej nehnuteľnosti zohľadnená už pri jej výstavbe, došlo by k prenosu tejto nevyriešenej potreby na úkor osôb, ktoré svoju parkovaciu potrebu riešili v súlade so stavebnotechnickými požiadavkami kladenými na obytné budovy.

Vzhľadom na osobitnú povahu parkovacej politiky, ktorá nepredstavuje bežné komerčné poskytovanie služby, ale verejnoprávnu reguláciu užívania nedostatkového verejného statku sledujúcu legitímny cieľ ochrany funkčnosti systému regulovaného parkovania a spravodlivého rozdelenia obmedzenej kapacity, možno konštatovať, že medzi osobami s trvalým pobytom v byte a osobami s trvalým pobytom v nebytovom priestore existuje objektívne odôvodnený a relevantný rozdiel vylučujúci ich porovnateľnosť na účely posúdenia priamej diskriminácie podľa § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona. Zároveň majú osoby s trvalým pobytom v nebytových priestoroch zachovanú možnosť riešenia dočasného parkovania prostredníctvom abonentskej parkovacej karty, respektíve parkovacieho lístka.

Keďže v posudzovanom prípade absentuje komparátor, t.j. osoba alebo osoby nachádzajúce sa v porovnateľnej situácii, nie je naplnený jeden z definičných znakov diskriminácie. Z tohto dôvodu Stredisko nedospelo k vyvrátenej právnej domnienke o diskriminácii.

Záver

Na základe vyššie uvedeného Stredisko dospelo k právnomu názoru, že parkovacia politika Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy upravená vo Všeobecne záväznom nariadení hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 3/2025 z 19. júna 2025 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel, na základe ktorej nie je možné vydať rezidentskú parkovaciu kartu osobám s trvalým pobytom v priestoroch, ktoré nie sú evidované ako byty, nepredstavuje diskrimináciu.

PhDr. Silvia Porubánová
výkonná riaditeľka